

4 200 Kr., det er meget beskedent for den Mand, der har ofret 10—12 Aar paa sin Uddannelse.

Jeg vil udtrykke min Tilfredshed med Formuleringen af § 59. Det er en ganske selvfølgelig Ting, at der ikke modtages Gaver der, hvor man faar sin Betaling for et Stykke Arbejde. En Bestemmelse i saa Henseende overfor en enkelt Stand er ganske uværdig, da den jo ikke har været truffet overfor andre.

Det foreslaaede Provstiudvalg forekommer mig at være en praktisk Melleminstans mellem Menighedsraadene og de højere Instanser, og da Lægfolket er i Flertal, nemlig 3 mod 2, vil man sikkert ikke kunne komme med den Indvending, at Præsterne her skulde kunne administrere enevældigt. I Anledning af en Udtalelse, der er faldet her i Salen, vil jeg fastslaa, at man ikke med Rette kan sammenligne Provstiudvalget med den Provstisynode, som tidligere havde sin Plads i Sønderjylland. Dette er noget ganske andet. Dette er et dansk Stykke Arbejde.

Jeg beklager, at det Forslag, som det kirkelige Udvalg har stillet om Stiftskapellanerne, ikke er optaget i det forelagte Lovforslag. Jeg vilde tro, at den Institution kunde have været til megen Nytte under den sikkert store og maaske permanente Præstemangel, der vil være til Stede i den kommende Tid.

Sluttelig vil jeg gerne i det hele og store takke den højtærede Minister for Lovforslagene, og jeg vil i denne Forbindelse ogsaa takke det ærede Medlem Hr. Kammersgaard for Udtalelsen om, at Socialdemokratiet vil forhandle uden Fordom. Ud fra dette vil man kunne forvente at opnaa et Resultat, som baade Kirken, Menigheden og Staten kan være tjent med.

Povlsen: Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Sundbo, at naar han begyndte med at udtale, at under Forhandlingen om Adskillelse mellem Stat og Kirke var det det ærede Medlem Hr. Moltesen og mig, som maatte flygte det længste Stykke fra vore oprindelige Standpunkter, saa maa den Udtalelse bero paa, at det ærede Medlem Hr. Sundbo aldeles ikke kender de Udtalelser, jeg ved mangfoldige Lejligheder har fremsat om dette Spørgsmaal, idet jeg under den Forhandling, der har fundet Sted i disse Dage, har udtalt mig nøjagtigt, som jeg har udtalt mig før.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale Forslaget til Lov om Folkekirkens Lønningsforhold udenfor København og

Frederiksberg. Dette Lovforslag hviler, hvad Lønningssystemet og hvad Lønnings-satserne angaar, fuldstændig paa Loven af 4. Oktober 1919, og saaledes maa det naturligvis være. Man kan ikke efter saa kort Tids Forløb indføre et helt nyt Lønningssystem og helt nye Lønnings-satser. Jeg er i og for sig en Tilhænger af Enklassesystemet. Jeg har udtalt dette ved tidligere Lejligheder, allerede under Behandlingen af Lønningsloven af 1913, man da fandt denne Tanke slet ingen Tilslutning her paa Rigsdagen, og jeg maa tilstaa, at den heller ikke fandt Tilslutning blandt Præsterne. Nu har Præsterne altsaa taget Tanken op og ønsker at gaa til et Enklassesystem.

At Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919 ikke byder særlig store Lønninger, kan vi være enige om, men jeg maa dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at denne Præstelønningslov fremkom paa Grundlag af en Udvalgsbetænkning, hvori ogsaa Præsteforeningens Formand havde sin Del, idet han sad i det paagældende Udvalg, og dette Udvalgs Betænkning var fuldstændig enstemmig. Og naar man taler om, at Præstelønningerne er saa overordentlig smaa, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at de staaar paa Højde med Statsskolens Læreres Lønninger. Man kan maaske sige, at Statsskolens Lærere har Adgang til Ekstrafor-tjeneste, hvad Præsterne ikke har. Til Gengæld tror jeg, at de fleste Præster — i hvert Tilfælde Landsbypræster, og det er jo deres Lønninger, der særlig er Tale om her — kan leve under billigere Vilkaar, end Statsskolens Lærere kan. At gaa til en Forhøjelse af Præstelønningerne paa et Tidspunkt som det nuværende vilde være ganske utænkeligt. Det maa Danmarks Præster vide, det maa de kunne indse, og derfor burde de opgive ethvert som helst Krav i saa Henseende.

Det, som interesserer ved dette Lønningslovforslag, er altsaa ikke selve Lønningerne eller Lønningssystemet, idet det er det gamle, men det er det Forslag til en økonomisk Organisation af vor Folkekirke, som vi træffer i dette Lønningslovforslag. Og her er det da navnlig første Afsnit D, om Præstegaarde og Præstegaardsjorder, det vil sige §§ 33 ff., og Afsnit 6, Lønningsmidlernes Bestyrelse, §§ 62 ff., der har afgørende Interesse. At man lader Menighedsraadene føre Tilsyn med Vedligeholdelsen af Præstegaardene, har jeg intet som helst imod — jeg har udtalt det før —, og at man lader dem indkassere og udbetale de Lønningsmidler, som kommer fra selve